

BÀI VĂN KỂ VỀ MỘT VIỆC TỐT MÀ EM ĐÃ LÀM

1. Dàn ý 1 - Kể về một việc tốt mà em đã làm

a. Mở bài:

- Mở bài trực tiếp: Giới thiệu về việc tốt mà em đã làm được.
- Mở bài gián tiếp: Dẫn dắt thông qua những câu hát, câu ca dao, hoặc không gian, thời tiết, hoặc hình tượng những người anh hùng... để kể về một việc tốt mà mình đã từng làm.
- Gợi ý mở bài có sử dụng:

+ Tục ngữ:

- Lá lành đùm lá rách.
- Thương người như thể thương thân.
- Nhường cơm, sẻ áo.
- Thấy người hoạn nạn thì thương.

+ Ca dao:

- "Thấy ai đói rách thì thương/ Rách thường cho mặc, đói thường cho ăn".
- Bầu ơi thương lấy bí cùng/ Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn.
- Nhiễu điều phủ lấy giá gương/ Người trong một nước phải thương nhau cùng.
- Anh em cốt nhục đồng bào/ Kể sau người trước phải hào cho vui.

b. Thân bài:

- Em đã làm việc tốt đó vào thời gian nào, ở địa điểm nào, người được em giúp đỡ là ai?
- Trong tình huống nào, em phát hiện người kia cần được giúp đỡ?
- Khi phát hiện ra, em đã suy nghĩ và hành động như thế nào? Những người xung quanh có thái độ, hành động gì?
- Em đã giúp đỡ người kia như thế nào? Có vất vả nhiều hay không? Có tốn nhiều thời gian, công sức không?
- Thái độ, hành động của người được giúp đỡ như thế nào?
- Sau khi em hoàn thành việc tốt ấy, mọi người (đặc biệt là người được giúp đỡ) đã tỏ thái độ, cảm xúc như thế nào với hành động của em?
- Bản thân em có suy nghĩ gì về hành động của mình? Cảm xúc của em thay đổi ra sao sau khi làm được một việc tốt.

c. Kết bài: Suy nghĩ, cảm xúc của em về những việc tốt từ nhỏ bé đến lớn lao trong xã hội này.

2. Dàn ý 2 - Kể về một việc tốt mà em từng làm

a. Mở bài:

- Giới thiệu việc tốt mà em đã làm.
- Kết quả của việc mà em đã làm như thế nào?

b. Thân bài:

- Việc tốt mà em đã làm là gì?

- Thời gian và địa điểm em làm công việc đó?
- Có bao nhiêu người hay chỉ mình em?
- Có người khác chứng kiến hay không?
- Tâm trạng của người được em giúp đỡ như thế nào?
- Em có vui khi làm công việc đó?
- Đưa ra những suy nghĩ của em sau khi hoàn thành công việc.

c. Kết bài: Chốt lại vấn đề và đưa ra những việc làm sau này của mình.

3. Viết bài văn kể lại một việc làm tốt của em

Chẳng bao giờ em làm được một việc tốt đáng kể hay chỉ ít là làm người khác thấy vui, chỉ trừ có một lần khi em còn học lớp hai. Lần đó em đã giúp đỡ một bà cụ có hoàn cảnh vô cùng đáng thương.

Em còn nhớ hôm ấy là một buổi sáng mùa đông, trời đã bớt sương, những tia nắng yếu ớt đã lấp ló xuất hiện, nhưng cái giá buốt vẫn còn trong gió. Chúng em có tiết học thể dục ngoài trời, ai nấy đều co ro vì cái lạnh, hai tay đút chặt vào túi áo không muốn rời. Trong lúc chúng em tự khởi động để chờ cô giáo vào lớp bỗng xuất hiện một bà cụ đã già đang tiến lại gần.

Người cụ gầy gò, đi liêu xiêu trong gió lạnh. Cụ mặc một chiếc áo không còn nhìn được rõ là màu gì nữa, có lẽ trước đây nó màu đỏ nhưng vì mặc lâu đã chuyển sang màu nâu bạc, trên tay áo đã sờn đi vì mặc nhiều, những vết cáu bần ở tay áo làm mọi người chẳng dám đến gần. Đôi tay cụ run lên vì cái lạnh, trên khuôn mặt hiện rõ sự khắc khổ, đôi mắt mờ đi, cái miệng móm mém tím lại và run lập cập. Cụ tiến gần tới chỗ chúng em đang tập trung, trên tay cụ cầm một chiếc giỏ có đựng: kẹo cao su, vài gói tăm bông, mấy gói tăm và mấy chiếc bật lửa... Hình ảnh này quả thực rất quen thuộc với chúng em, vì ngày nào đi học về, ra đến cổng trường chúng em đều bị những người như cụ xúm lại vây quanh mời mua. Các bạn của em thấy cụ tiến đến đều đứng tránh sang một bên, cụ mời đến ai bạn đó đều xua tay đến đó. Cụ thất vọng, đi hết bạn này đến bạn khác mong mỗi một tấm lòng hảo tâm sẽ mua giúp cụ. Nhưng đã đi gần hết lớp học rồi mà vẫn chưa có bàn tay đưa ra giúp đỡ cụ. Có những bạn còn bàn tán “bà ấy bần quá” “sao lại cho bà ấy vào đây nhỉ”...

Rồi bà chậm chạp đi đến chỗ em. Em cũng đã định như các bạn khác, chỉ cần xua tay một cái thật lạnh lùng là bà cụ sẽ bỏ đi. Nhưng khi cụ đến gần, ánh mắt cụ nhìn em tha thiết, như van nài làm ơn hãy giúp cụ, lúc bấy giờ em không đủ can đảm để nhắc cánh tay mình lên nữa. Em nhìn lại cụ, rồi lục tìm khắp túi nọ đến túi kia, trong người em không còn một đồng nào để mua giúp cụ. Thực sự lúc đó em cảm thấy mình mới bắt lực làm sao, trong lúc cụ cầm em giúp đỡ nhất mà em lại chẳng thể làm gì giúp cụ. Em chợt nhớ mình vẫn còn một chiếc bánh bao được mẹ mua cho ăn sáng, nhưng em chưa kịp ăn thì đã vào lớp. Em quyết định lấy chiếc bánh bao ấy, kính cẩn hai tay biếu cụ và nói: Cụ ơi, cháu chẳng có tiền để mua giúp cụ, chỉ còn chiếc bánh này, cụ cầm lấy và ăn cụ nhé. Lần sau cụ đến cháu nhất định sẽ mua giúp cụ, cụ nhé.

Em trao chiếc bánh cho cụ, ánh mắt cụ hiện lên vừa rạng rỡ, vừa tràn đầy tình yêu thương. Cụ cầm lấy chiếc bánh, đôi bàn tay lạnh cóng làm cho em giật mình. Chắc hẳn cuộc sống của cụ rất cực khổ, bởi vậy mà đến tuổi này cụ vẫn phải vất vả đi bán hàng rong. Cụ cầm lấy chiếc bánh rồi cảm ơn em, giọng cụ nghẹn lại, khóe mắt đã ươn ướt. Như nghĩ ra điều gì đó, cụ vội lấy trong chiếc giỏ của mình một phong kẹo trao cho em, và bảo đó là quà tặng cho lòng tốt bụng của cháu. Em nhất quyết không cầm và trả lại cho cụ.

Cụ cầm cả phong kẹo và chiếc bánh trong tay rồi quay đi, bước chân cụ nhanh hơn, các bạn trong lớp quay trở lại giờ học. Em vẫn cố ngoái theo cụ, cụ đi đến chỗ rẽ thì dừng lại, ở góc đường một đứa bé không rõ trai hay gái chạy ra ôm chầm lấy cụ. Có lẽ nó vui lắm vì cụ mang về chiếc bánh cho nó. Một chiếc bánh bé tí hon thôi mà có thể làm nó vui mừng đến vậy. Còn em, đôi khi không biết quý trọng, vứt đi những đồ ăn mẹ đã chuẩn bị, mẹ đã mua cho. Em quả thật là một cô bé hư, từ sau lần ấy em không bao giờ dám vứt đồ ăn đi nữa.

Suốt buổi học hôm ấy, em luôn cảm giác mình có gấp đôi năng lượng so với mọi ngày. Nguồn năng lượng ấy được tạo nên từ những lời cảm ơn chân thành của bà cụ già đáng thương. Và được tạo nên từ trái tim đang vui sướng vì đã làm được một việc tốt của em.

www.eLib.vn